

Olvasd el a következő jeleneteket az egyetem kontextusában helyezve. Dolgozzatok párban.

Próbáld meg azonosítani, hogy mi történik az egyes jelenetekben, ahol a nemi megkülönböztetéssel és erőszakkal kapcsolatos különböző viselkedések jelennek meg.

1. jelenet: Példaképek dolgozat

Mar és Fátima építészmérnöki karon tanulnak. Az órán azt a feladatot kapták, hogy a 20. század egyik legkiemelkedőbb építészéről készítsenek egy tanulmányt. Van egy listájuk, amelyen akár 30 lehetséges építész szerepelhet és közülük egy sem nő. Bár ez minden órán előfordul és már hozzászoktak, úgy döntöttek, hogy megkeresik a professzort, hogy javasolják a lista bővítését, vagy engedélyt kérnek arra, hogy a munkát egy olyan szerzőről készítsék el, aki nem szerepel a listán. A professzort ez nem hatja meg annyira.

- *Ebben a témában az építészettörténet legkiemelkedőbb személyiségeivel foglalkozunk, nem férfiakkal vagy nőkkel. A lista azért olyan, amilyen, mert ezek azok az emberek, akik nyomot hagytak a 20. századi építészetben* - mondja a professzor.

- *Ezt nem vonjuk kétségbe, de sok fontos építész nő is van, aki soha nem szerepel egyetlen osztályban sem...* - mondja Mar félénken.

- *Nem olyan fontosak, ha nem sikerült helyet találniuk a történelem lapjain. Egy nőt megkeresni és kiemelkedővé tenni azért, mert nő, nem csak örültség, de még inkább szexista! És sértés az olyan emberek számára, akik értékelik az elvégzett munkát azon túl, hogy ki milyen nemű* - válaszol a professzor.

- *Nem ez a szándékunk. Csak azért hoztunk néhány női nevet, amelyekről úgy gondoljuk, hogy szintén megfelelhetnek erre a feladatra, mert...* - próbál Fátima magyarázkodni.

- *Nézd, a feladat az, ami. Elmagyaráztam, már ki is tettem a listát a virtuális kampuszra. Nem azért vagyunk itt, hogy személyre szabjuk a diákok munkáját, és nem fogjuk minden alkalommal megváltoztatni a szabályokat, amikor valakinek kedve van hozzá. "Most más építészeket akarunk, most plusz egy hetet akarunk a feladat leadására..." Ha minden kérést meg kellene hallgatnunk, ennek sosem lenne vége. A válasz a kérésedre az, hogy nem, pont* - fejezi be a professzor a beszélgetést.

A két lány végül csalódottan távozik az irodából, mert nem hallgatták meg őket.

Az a szemlélet, amelyből a történelmet felépítették, mindig is férfiközpontú volt: a férfiak álltak a középpontban, és a nők részvételét a különböző tudományágakban vagy soha nem szemléltették, vagy anomáliaként tették azt. Bár igaz, hogy az idők során a nőket láthatatlanná tették, lekicsinyelték, vagy akár ki is tiltották bizonyos szakmai területekről, az a tény, hogy soha nem jelennek meg a tankönyvekben vagy a tananyagokban, inkább annak tudható be, hogy nem hajlandóak elszakadni a férfiközpontú szemlélettől.

Bár a professzor viselkedése ebben a jelenetben talán nem sérti közvetlenül a UPC szabályait és nincs szó zaklatásról vagy erőszakról, későbbi megjegyzései és a hallgatók női képviseletre vonatkozó javaslatainak figyelmen kívül hagyása miatt a hallgatók kényelmetlenül és lekicsinylően érzik magukat.

2. jelenet: A lány, aki a táblához megy

Egy professzor megkér egy önkéntest, hogy menjen a táblához, és oldja meg a házi feladatként kitűzött feladatot.

Marta gyorsan felemeli a kezét: meg van győződve arról, hogy helyesen oldotta meg a feladatot.

A professzor néhány másodpercig nézi a lányt, majd félmosolyogva mondja: *"Ó, milyen merész!"*

Miközben Marta a táblára ír, a professzor az osztály többi tagjára néz, és megkérdezi:

- Szerintetek jól csinálta? - Néhány diák nevet. - Ha feleannyi időt fordít a témára, mint a sminkelésre, akkor biztos, hogy átmegy a vizsgán.

Marta nem tudja, mit tegyen vagy mit válaszoljon, forduljon-e meg, vagy mondjon-e valamit. Hirtelen minden bizonyossága, hogy jól csinálta-e a gyakorlatot vagy sem, teljesen szertefoszlott. Az osztálytársai nevetését és suttogását hallva a háttérben zavarban van és dühösnek érzi magát.

Befejezi a válasz megírását anélkül, hogy bármit mondana vagy tenne, és lehajtott fejjel egyenesen a székéhez megy. Számára nem világos, hogy a táblán leírtaknak végül is volt-e értelme vagy sem, mert az osztály többi tagja nem tudott figyelni arra, ami történt.

Marta nem tudott úgy reagálni a professzor megjegyzésére, mint ahogyan talán tudott volna, amennyiben az egy osztálytársától származik.

A szakmai és technológiai ágazatokban a nők láthatóságának és képviselőitének hiánya közvetlen hatással van nemcsak arra a társadalmi konstrukcióra, hogy a nők mit "tudnak", hanem arra is, hogy a lányok és nők hogyan vélekednek saját egyéni képességeikről és lehetőségeikről. Ez hatással van a karrier preferenciáikra is, és módosítja azokat. Nem véletlen, hogy az UPC-nek főként férfi hallgatói vannak, de ez nem a szexuális vagy biológiai különbségekkel függ össze, hanem a nemekkel kapcsolatos tanulással.

A professzor megjegyzései hozzájárulnak ahhoz, hogy megfélemlítő, kellemetlen, ellenséges és megalázó légkört teremtsenek Martanak és minden osztálytársának, aki tanúja lehetett a jelenetnek.

3. jelenet: Lány, aki most érkezett az Erasmusra

Juliette egy Erasmus-hallgató, aki most érkezett az intézménybe. Ő és Juan telefonszámot cseréltek, és a férfi többször mondta neki, hogy ha bármire szüksége van, írjon neki, bármi legyen is az. Juliette-nek kezdettől fogva az volt az érzése, hogy a férfi "szuper kedves" vele. Azóta az azonnali üzenetküldő csoportban beszélgetnek a munkáról, de Juan más dolgokat is mondott: viccelődött azzal, hogy ő francia, azt mondta neki, hogy ha akarja, megmutatja neki a "menő" helyeket Barcelonában, és meghívta bulizni magával és a barátaival.

Juliette még nem egyezett bele egyik tervbe sem, amit a férfi javasolt, mindig barátságosan mondott nemet neki. A hétvégén Juan többször is írt neki, amikor nem válaszolt és viccelődött vele. Aztán szombaton késő este kitartóan hívogatta őt. Vasárnap bocsánatot kért, mondván, hogy Carles, egy másik osztálytársa hívogatta mikor elvette a telefonját és mindketten kicsit részegek voltak. Ismét azt javasolta, hogy menjenek el egy sörre, de Juliette azt mondta, hogy nem szeretne. Juan továbbra is írogatott neki, de Juliette már nem is válaszolt az üzeneteire.

Hétfőn nem ment be az órára. Juan megbeszélte ezt a barátjával, Carles-szel.

- *Nem tudod, hogy ma sem jött el, vagy csak kihagyta ezt az órát? - kérdezi Carles.*
- *Nem tudom, ember. Szerinted bosszús? Mármint, felhívtam szombaton, de ez még nem ok arra, hogy bosszankodjon, nem igaz? - Juan válaszol.*
- *Ki tudja, de az első vetett pillantásai alapján nyilvánvalónak tűnt, hogy akar valamit.*
- *Tudom, és ő volt az, aki megadta a telefonszámát az első napon!*
- *Talán ez a francia lányok szokása; mindig kurvásnak tűnnek, de aztán kiderül, hogy hideg halak - zárja Carles.*

Bár nem ismerjük a nő szemszögéből a történetet, feltételezhetjük, hogy megfélemlítettnek és bizonytalannak érezheti magát, különösen azért, mert külföldi Erasmus-hallgatóként kétszeresen is kiszolgáltatott helyzetbe kerül, Juan pedig hatalmi pozícióban van. Talán még büntudata is lehet, amiért megadta Juannak a telefonszámát, beszélgetett vele, vagy amiért nem mondott egyértelmű nemet a férfi ajánlataira.

4. jelenet: Irányító viselkedés egy intim kapcsolatban

Pol és Txell az egyetem első évében találkoztak, nem sokkal később kezdtek el járni. Most már majdnem két éve vannak együtt és ez a leghosszabb kapcsolat, ami bármelyiküknek valaha is volt.

Néhány nappal ezelőtt megbeszélték, hogy elmennek az osztálytársaikkal; amikor Txell öltözködött, Pol a rosszallás egyértelmű hangján azt mondta:

- *Komolyan felveszed ezt a ruhát?*

- *Mi a baj vele? – kérdezi Txell.*

- *A ruhával nincs semmi baj, tényleg nagyon szép. De, hogy őszinte legyek, egyáltalán nem áll jól rajtad. Szégyelleném magam, ha így öltözve mennék ki. Őszintén szólva... Nem arról van szó, hogy megmutatod a lábaidat, hanem arról, hogy csúnyán néznek ki. Úgy nézel ki, mint egy trampli.*

Nem ez az első alkalom, hogy Pol ilyen megjegyzéseket tesz: néha a ruhák miatt, néha pedig azért, mert túl sok sminket visel. Eleinte Txell csak nevetett rajta, és úgyis azt csinált, amit akart, de most már úgy tűnik, nem tudja felvenni azt a bizonyos ruhát anélkül, hogy ne aggódna azon, hogyan néz ki a lába.

Érdekes módon Pol általában akkor mondja ezeket a dolgokat, amikor az osztálycsoporttal találkozna (akik mind fiúk), vagy amikor Txell az iskolai barátaival megy el valahova (és nem hívják meg), de úgy tűnik, nem nagyon teszi ezt, amikor kettesben mennek vacsorázni.

Ma, amikor Txell felöltözik, és meglátja a ruhát a szekrényben, szörnyen érzi magát, sírni akar, és eldobja a ruhát. Txell érzései szégyenhez, a kellemetlenséghez, a kétségekhez, az ambivalenciához stb. kapcsolódnak, és közvetlen hatással vannak az önbecsülésére, ami a személyes autonómiáját is korlátozza.

5. jelenet: A fiúk beszélgetése a lányokról

Ma Alejandro, Quim, Jaume és Pau a diákszövetség bárjában söröznek óra után. A társaság elkezdte faggatni Alejandrót arról, hogy kedveli-e Paulát.

- *Ugyan már, ember, állandóan utána jársz, egy mosoly ide, egy vicces megjegyzés oda! De összejöttél vele már vagy még nem?!*"

- *Nem, tényleg. A pokolba is, nem szeretem Paulát. Barátként kedvelem, de nem az esetem. Úgy értem, nem szeretem a mellek nélküli lányokat. Szerintem Mar és Gala sokkal csinosabbak* - válaszolja Alejandro.

- *Miről beszélsz! Galának vannak mellei de nagyon csúnya. Hogy tetszhet neked? Paulának legalább nagyon szép arca van. Ha választanom kéne, én inkább Paula csapatában vagyok, mint Gala csapatában* - válaszolja Quim.

- *Egyetérték Quimmel. De őszintén szólva... Néhány kritérium arról, hogy egy lány dögös-e vagy sem, nem egyértelmű. Lehet, hogy néhány dologgal nem értesz egyet, de Paula mindenképpen dögösebb, nem igaz?* - teszi hozzá Jaume.

- *Igen, igen, ebben mindannyian egyetértünk, kivéve Alejandrót. Ő csak azért ilyen, mert szégyelli, hogy elmondja nekünk azt, hogy szerelmes.* - mondja Pau.

- *Én nem! Ne provokálj! Azt akarod, hogy demokratikusak legyünk és szavazzunk róla?* – kérdezi Alejandra.

Viccnak indul, de egy idő után papírlapokat és tollakat vesznek elő és elkezdenek listát készíteni az egyetem legszebbnek tartott lányairól. Mindegyikük rangsorolja az öt legszebbet, majd kiszámolják az egyes lányok átlagpontszámát. Az eredményt megosztják az azonnali üzenetküldő csoportjukban, amelyben csak fiúk vannak. A többi osztálytárs, aki megkapja, tovább kommentálja a játékot.

- *Ha a lányok rájönnek, hogy ezt tettük, megölhetnek minket* - mutat rá Alejandro.

- *Nem akarod, hogy Paula rájöjjön* - nevet Quim.

- *Szerintem fel kellene írunk az eredményeinket, és ki kellene akasztanunk a folyosóra. Biztos vagyok benne, hogy Mar örülne, ha tudná, hogy ő nyert.* – mondja Alejandro.

Sok minden nem stimmel ezzel a jelenettel. Megkérdezni egy barátot, hogy tetszik-e neki egy lány és megbeszélni a témát egy csoportban nem kellene, hogy rossz legyen addig, amíg ezt nem a nők megalázó pozíciójából teszi.

A beszélgetés azonban túlmutat azon, hogy Alejandrónak tetszik-e Paula vagy sem: a női osztálytársak fizikai megjelenésük alapján történő értékelése és pontozása, mintha tárgyak lennének, nem pedig emberek, tárgyasítja és szexualizálja őket.

6. jelenet: Lány a szakmai gyakorlaton

Mióta Lucía két hete megkezdte a szakmai gyakorlatát, nagyon ideges, mert a neki kijelölt hely egy nagyon jó cégnél van és ezért nagyon fontos számára, hogy mindent a legjobban csináljon. A gyakorlatvezetője, Arnau biztosan észrevette, hiszen többször is mondta neki, hogy ne legyen feszült. "Bár a cég imázsa nagy komolyságot és hírnevet sugall, ott a szakemberek között nagyon laza és szívélyes a bánásmód, hogy egy kicsit el kell engednie magát."

Luciát először nem sokkolta ez a fajta megjegyzés, de tegnap kicsit furcsább lett a dolog, amikor ragaszkodott a kérdéshez.

- Mivel ilyen fiatal és szép lány vagy, nem is kell aggódnod, nem kell megjátszanod magad.- mondta Lucíának. Lucía kétkedő arcát látva folytatta: - Ahelyett, hogy feszélyezetten öltözködnél, jó lenne, ha egy kicsit lazábbra vennéd a figurát, mert nem kell úgy kinézned, mint egy 50 éves hölgynek. Miért nem veszel fel egy szoknyát? Kár, hogy nem hozod ki a legtöbbet azokból a lábakból.

Lucía nagyon meglepődött, és kétségei voltak afelől, hogy normális-e, hogy a nála jóval idősebb oktatója ilyesmit mond. Ugyanakkor egyfajta szégyent is érzett: nagyon igyekezett profi nőnek látszani, ami talán nem egészen felelt meg annak, amit elvártak tőle.

Másnap a ruhaválasztás problémássá vált. A lány nagyon nyugtalan volt: vajon Arnau komolyan gondolta, amit mondott? Vagy csak viccelt? Ha újra úgy öltözik fel, vajon megint lenézik majd? El akarta kerülni a további megjegyzéseket, vagy azt, hogy úgy tűnjön, mintha nem érdekelné. Miért kellett ennyit rágódnia ezen? Végül úgy döntött, hogy egy viszonylag normális szoknyát és blúzt vesz fel.

Amikor a lány bement az irodába, Arnau végignézett rajta, különösen sokáig tanulmányozta a lábát, majd elmosolyodott. Lucía nagyon-nagyon kényelmetlenül érezte magát, és nem mosolygott vissza. Sőt, zavartan egyenesen az íróasztalához ment és igyekezett elkerülni Arnau és a többi kolléga tekintetét. Az erőfeszítésnek azonban nem sok hasznát vette, mert Arnau egész nap a kelleténél közelebb került hozzá és úgy tűnt neki, hogy csak ürügyeket keres arra, hogy beszélhessen vele, őt nézegette.

Amikor elhagyta az épületet, annyira megviselte a helyzet, hogy hazafelé menet sírva fakadt.

7. jelenet: Fiúk azonnali üzenetküldő csoportja

Marc, César, Eloi, Albert és Oriol egy azonnali üzenetküldő csoportot tart fenn, ahol mindenféle tartalmat megosztanak egymással. Szombat este más diákokkal együtt elmentek egy klubba. Eloi ott találkozott Laurával és az este végén együtt mentek haza.

Vasárnap reggel a barátok írtak a csoportnak, hogy megkérdezzék, hogyan végződött az éjszaka. Eloi küldött nekik egy fotót, amelyen győzelmi jelet mutat, bár az arca nem látszik, de egyértelműen mellette van Laura, aki alszik és teljesen meztelen.

- *Ha, te egy zseni vagy - nevetett Oriol.*

- *Dögösebb, mint amilyenek tegnap este tűnt" – mondta Marc.*

- *Haver, csinálj róla több képet! - követelte César.*

- *Így van; a megosztás az élet - válaszolja Albert.*

Ebben a történetben Laurát tárgyiasítják és trófeaként kezelik, mind a fiú, akivel lefeküdt, mind a barátai.

Ez egy bűncselekmény.

Amit Eloi tett, az elítélendő, és büntetést érdemel, de az is helytelen, hogy César, Marc és Oriol a barátjuk mellé áll, nevetve és bátorítva őt a viselkedés folytatására. Ráadásul, ha megosztják a fotókat másokkal, akkor ők is bűncselekményt követnek el.

Társas nyomás

Ebben a helyzetben egy másik tényezőt is figyelembe kell venni, ez pedig a csoportnyomás: amikor az emberek csoportos környezetben vannak, néha olyan dolgokat tesznek vagy mondanak, amelyekkel nem értenek teljesen egyet, mivel a csoportnyomás miatt nehezebb megszegni a csoport dinamikáját vagy implicit szabályait. Ez történik ebben a jelenetben is.

Erőszak: mindenkinek a felelőssége, hogy véget vessen neki.

Látva barátai reakcióját, valószínűleg nagyon nehéz lett volna egy olyan embernek, mint például Albert, szemrehányást tenni Eloinak azért, amit tett, még ha az neki helytelennek is tűnt. De az, hogy nem könnyű, nem mentség vagy igazolás a tétlenségre.

8. jelenet: Lány munkába áll

Laia nemrégiben csatlakozott a UPC-hez adminisztratív asszisztensként. Férfi és női munkatársai mind barátságosnak és megközelíthetőnek tűntek, és segítettek neki beilleszkedni a munkába. Mindannyiuk közül, talán az, akivel a legkevesebbet beszélt, Mario, aki furcsa módon pont az íróasztala mellett ül.

Az első pénteki napján beszélgettek először, mert egyedül voltak az irodában, mivel aznap csak nekik kellett dolgozniuk bent.

Miután köszönt Mario, ránézett a lányra, és azt mondta:

- Emlékeztetsz valakire, de nem tudom pontosan, kire. Talán valami színésznőre, de nem jut eszembe, hogy ki is az.

Laia felnevetett, és azt mondta, hogy ezt nem sokszor mondták neki.

- Szerintem a magas lófarkok miatt van" - zárta le. Ezután nem igazán beszélgettek és a délután végéig nem is érintkeztek újra.

Laia megdermedt, amikor meglátta a képernyőjét: Mario egy videót játszott le, amelyen két ember szexelt, az egyikük egy nő volt, akinek magas lófarka volt.

Szerencsére hamarosan eljött az indulás ideje és Laia sietve távozott. Bár nagyon kellemetlenül érezte magát és felháborítónak tartotta, amit Mario tett, a hétvégén úgy gondolta, hogy talán a legjobb, ha mindent elfelejt.

Csak két héttel később aggódott újra, amikor ismét kettesben voltak az irodában. Eleinte semmi szokatlan nem történt és gyakorlatilag nem is beszéltek, de ahogy közeledett a távozás ideje, Mario nem nézett rá és nem szólt semmit. Tekintete egy videóra szegeződött és Laia észrevette, hogy a képernyő nem abban a helyzetben van, amiben általában: az volt az érzése, hogy a férfi azzal a szándékkal fordította el, hogy a lány lássa, mit néz.

9. jelenet: Lányok randizni mennek

Sara, Cristina és barátaik elmentek egy fesztiválra, amelyet minden évben megrendeznek. Nagyon várták már, mert az előző évet ki kellett hagyniuk. Amikor odaértek, Cristina azt javasolta, hogy menjenek fel a bárba, ahol Luís azt mondta neki, hogy ott lesz.

Sara: Nem vagyok benne biztos, hogy menni akarok. A srác úgy tesz, mintha szuper kedves lenne és a barátod, de valójában csak az ágyba akar vinni. Ez abból látszik, ahogy rád néz.

Cristina: Nem, Sara, nem. Csak barátok vagyunk, de ő világosan megmondta, hogy neki rendben van ez így. Megbeszéltük ezt, tudod? Elmondtam neki, hogy le kedvelem Mariot, szóval azt is tudja, hogy összejöttünk. De kedvelem őt, tudod, és azért odaköszönök neki is.

Sara: Inkább maradok itt a lányokkal az osztályból...

A lányokkal maradtak, de néhány óra múlva Luís és Cristina még mindig beszélgettek üzenetben. Végül Cristina közölte Sarával, hogy a Luís barátjával fog lógni. Amikor odaért, már jó ideje ivott, de Luís ragaszkodott hozzá, hogy meghívja még egy italra, majd egy másikra. Cristina eleinte jól érezte magát, de egy idő után kissé bágyadt volt az alkoholtól és rájött, hogy nehezen tudja követni a beszélgetést.

Nem sokkal később Luís a derekánál fogva megragadta és megsimogatta a vállát... A lány kényelmetlenül érezte magát. Megpróbált kicsit elhúzódní a férfitől, és elővette a telefonját, hogy megkérdezze Sarát, hol vannak. Rájött Luís, hogy Cristina el akar menni, felajánlotta, hogy elkíséri. Elindultak arrafelé, amerre Sarának kellett volna mennie. Egy darabig sétáltak a tömegben, majd megálltak, elég messze attól a helytől, ahol a koncert volt.

Krisztina a falnak támaszkodott. Ebben a pillanatban Luís megcsókolta. Cristina először nem reagált, de aztán megpróbálta ellökni magától.

- Ó, Luís... Nem érzem jól magam. Nem hiszem, hogy ez a megfelelő idő, túl sokat ittam. – mondta Cristina.

- Te részeg vagy, én is részeg vagyok. Semmi baj - válaszolta, miközben tovább simogatta a lányt a pólója alatt.

"Nem, nincs rendben" - próbálta mondani Cristina, de Luís nem hagyta szóhoz jutni. Csapdában érezte magát, mert a férfi testének súlya nem hagyta mozogni, sőt még csak lélegezni sem. A férfi egy fejjel magasabb volt nála és sokkal erősebb nála. Kábultnak és erőtlennek érezte magát és egyre jobban félt. Luís folyton hozzáért a ruhája alatt és megcsókolta a száját, a nyakát... Sírni kezdett.

- Hagyd abba, Luís, kérlek - mondta újra.

Abban a pillanatban egy csoport ember közeledett feléjük, mire Luís eltávolodott. A férfi szemmel láthatóan dühösen bámult rá. Mondott neki valamit, de Cristina nem tudta kivenni. Leült a földre szótlanul és rémülten. Nem tudta, mit tegyen. Egy idő után megpróbálta megkeresni Sarát. Sírva találkozott vele zavarodottan, még mindig nagyon megijedve. A barátai először aggódtak, de amikor megpróbálta elmagyarázni, mi történt, nem azt a választ kapta, amire számított.

- Úgy értem, Cristina, mire számítottál? Ez a srác már egy ideje próbálkozik nálad, szóval tudtad, mire vállalkozol - zárta le Sara.

Érzelmi következmények

A helyzet érzelmi következményei Cristina számára egyértelműek: sírás, zavarodottság és félelem. Azonban még barátnője, Sara is úgy reagál a helyzetre, hogy őt hibáztatja a történetekért. Az a tény, beszélt ezzel a fiúval, vagy beleegyezett, hogy találkozzon vele, illetve hogy elfogadott tőle egy italt, mindez soha nem indokolja az agressziót. A legtöbb embernek elméletben ez világos, de a gyakorlatban ezek a gondolatok, a hibáztatás, mégis előjönnek, amikor egy konkrét esetről beszélünk. Cristina elmondta a barátainak, hogy annyira részeg volt, hogy nem tudta követni a beszélgetéseket és nem tudott figyelni a koncertre sem, ami önmagában is azt mutatja, hogy az ember nem tud beleegyezni semmibe. A beleegyezésnek egy szexuális kapcsolatban ahhoz, hogy érvényes legyen, aktívnek, tudatosnak és lelkesnek kell lennie, mert a beleegyezés nem csupán az engedély megadásáról szól: mindig a vágyból kell kiindulnia.

Senki sem érdemel erőszakot

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy flörtöljön valakivel, majd úgy döntsön, hogy nem akar vele kapcsolatot létesíteni. Ahhoz is joga van, hogy szexuális kapcsolatot kezdeményezzen, de aztán ne akarjon továbbmenni. Bármilyen előzzen meg a szexuális erőszakot, hangsúlyozni kell, hogy senki sem „érdemli meg” az őt ért erőszakot.

Nem az áldozat a hibás

Nagyon veszélyes az az elképzelés, hogy egy lány "adósságot" épít fel, amelyet később vissza kell fizetnie, ha nem utasítja vissza erőszakkal a kapott figyelmet. Ez a diskurzus, amelyet ebben a történetben Sara tart fenn, de valószínűleg Luís is osztja, olyan dinamikát hoz létre, amelyben az áldozatot hibáztatják a kapott erőszakért. Ez a hozzáállás leveszi a felelősséget az agresszorokról, és nemcsak azt teszi lehetővé, hogy büntetlenül maradjanak, hanem azt is, hogy a jövőben megismétlődjön egy ilyen (vagy egy súlyosabb) cselekmény.